

2. Жихор О. Б. Діагностика діяльності підприємств будівельної галузі щодо навмисного банкрутства / Торкатюк В. І., Жихор О. Б. // Банкрутство підприємств будівельної галузі України: стан, проблеми і шляхи їх вирішення: монографія / [В. М. Бабаєв, В. І. Торкатюк, Л. М. Шутенко та ін.] за заг. ред. д-ра наук з держ. упр., проф. В. М. Бабаєва ; Харків. нац. ун-т міськ. госп-ва ім. О. М. Бекетова. – Харків : ХНУМГ ім. О. М. Бекетова, 2016. – С.168–326.

АДМІНІСТРУВАННЯ ПОДАТКУ НА НЕРУХОМІСТЬ В УКРАЇНІ

Л. М. ДЕМИДЕНКО, канд. екон. наук, доц.
Київський національний університет імені Тараса Шевченка
01033 Україна, м. Київ, вул. Володимирська 60
ipr.demydenko@gmail.com

Податок на нерухомість в Україні з'явився в податковому законодавстві з часів проголошення незалежності, проте він довгі роки так і не був запроваджений. З прийняттям Податкового кодексу України у грудні 2010 року почалась нова спроба запровадження оподаткування власності. З 2014 року податок на нерухомість включено до складу податку на майно. Окрім податку на нерухомість, до нього включені плата за землю та транспортний податок. І на сьогоднішній день ця група податків складає більше 60% від місцевих податків і зборів. Згідно з чинного Податкового кодексу України місцеві податки та збори встановлюються рішеннями сільських, селищних і міських рад відповідно до їх повноважень у межах граничних розмірів ставок, визначених Податковим кодексом України [1].

Законом України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо забезпечення збалансованості бюджетних надходжень у 2016 році» від 24 грудня 2015 року було здійснено суттєві поправки до оподаткування нерухомості, які направлені на посилення фіскального характеру даного податку [2].

Розширили перелік об'єктів оподаткування – до оподаткування житлової нерухомості (квартира, будинок) додали і нежитлову нерухомість, в тому числі й господарські будівлі (сараї, хліви, гаражі, літні кухні, майстерні, погребі, тощо). Отже, якщо у фізична особа має будинок та гараж із сараєм, податок сплачується з усіх об'єктів: з будинку – за ставкою, встановленою місцевою радою для житлової нерухомості; з гаражу та сараю – за ставкою для нежитлової нерухомості.

Базою оподаткування є загальна площа об'єкта житлової та нежитлової нерухомості, в тому числі його часток. Розміри пільги для невеликих за площею квартир і будинків з 2016 року залишаються незмінними – власники квартир до 60 кв. м і будинків до 120 кв. м (або будинки і квартири загальною площею в 180 кв. м) не платитимуть податок. Податок платитиметься тільки з площі понад встановлений ліміт. Разом з тим місцеві органи влади втратили право збільшувати розмір пільгової площі, яка підлягає звільненню до оподаткування.

Гранична ставка податку збільшувалась з 2% до 3% мінімальної заробітної плати за 1 кв. метр об'єкта житлової та/або нежитлової нерухомості (у 2016 році – 41,34 грн за 1 кв. м). Розмір податку (від 0% до 3%) буде встановлювався місцевою радою. Проте уже на 2017 відбулись зміни в частині адміністрування податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, зокрема: гранична ставка податку на нерухомість була обмежена – 1,5% за 1 кв. метр. До прийняття відповідним органом місцевого самоврядування рішення про встановлення ставок місцевих податків і зборів на 2017 рік відповідно до Закону №1791, встановлені таким органом місцевого самоврядування ставки податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, застосовуються з коефіцієнтом 0,5. [3].

На 2017 рік збережено норму за якою власники житлової нерухомості, загальна площа якої перевищує 300 квадратних метрів (для квартири) та/або 500 квадратних метрів (для будинку), платитимуть додатково 25000 гривень на рік за кожен із вказаних об'єктів житлової нерухомості (його частку). Отже, спостерігається постійне удосконалення механізму адміністрування податку на нерухомість в контексті посилення його фіскальної, а не регулюючої функції.

Список використаних джерел:

1. Податковий кодекс України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>
2. Закон України «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо забезпечення збалансованості бюджетних надходжень у 2016 році» від 24.12.2015 №909-19 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/909-19>
3. Закон України від 20 грудня 2016 року № 1791-VIII «Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо забезпечення збалансованості бюджетних надходжень у 2017 році» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1791-19>

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСАМИ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД В УМОВАХ ДЕЦЕНТРАЛІЗАЦІЇ БЮДЖЕТНОЇ СИСТЕМИ В УКРАЇНІ

Ю. Л. НАКОНЕЧНА, канд. екон. наук, доц.
Київський національний університет імені Тараса Шевченка
03022 Україна, м. Київ, вул. Васильківська, 90 А
Tematika@ukr.net

Зміцнення фінансів органів місцевого самоврядування - одна з найважливіших складових бюджетних реформ в Україні. Децентралізація влади докорінно змінює систему управління як на державному так і на локальному рівнях. У процесі бюджетної децентралізації держава передає повноваження та фінансові ресурси на місця. Місцеве самоврядування здійснюється територіальною громадою. Трансформацію бюджетних відносин в Україні розпочато з базового рівня – громади.